

29.07.2024 PONEDELJEK Marta, Marija in Lazar, Gospodovi gostitelji		
30.07.2024 TOREK Peter Krizolog		
31.07.2024 SREDA Ignacij Lojolski		
01.08.2024 ČETRTEK Alfonz Marija Ligvorij, šk. in c.uč.		
02.08.2024 PETEK Evzebij iz Vercellija, škof		
03.08.2024 SOBOTA Lidija SP žena	KRIŽ 19.00	+ DIMITRIJ MACAROL, Križ 201
04.08.2024 18. NEDELJA MED LETOM	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	+ JOŽE ZLOBEC, Kazlje 7 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

Papež Frančišek je za letošnji dan starih staršev izbral svetopisemski odlomek iz Ps 71,9: "Na stare dni me ne zavrzy." Ta stavek nas opominja, da je osamljenost zelo razširjena stvarnost, ki doleti mnoge starostnike. Družina in cerkvena skupnost so poklicani, da kot prvi spodbujajo kulturo srečanja ter ustvarjajo prostore za izmenjavo, poslušanje, nudenje podpore in ljubezni, saj se na tak način udejanja ljubezen evangelija.

ŽUPNIJA TOMAJ
17 NEDELJA MED LETOM
NEDELJA STARIH STARŠEV IN OSTARELIH

Štev.29/LETO XII.

28-julij 2024

Kristus daje za vse kruha v obilju

Iz svetega evangelija po Janezu (Jn 6,1-15)

Tisti čas se je Jezus prepeljal na drugo stran Galilejskega, to je Tiberijskega jezera. Za njim je šla velika množica, ker je videla znamenja, ki jih je

delal na bolnikih. On pa se je vzel na goro in tam sedel s svojimi učenci. Blizu je bila pasha, judovska velika noč. Ko je Jezus povzdignil oči in videl, da prihaja k njemu velika množica, je rekel Filipu: »Kje naj kupimo kruha, da bodo tile jedli?« To pa je rekel, ker ga je preizkušal; sam je namreč vedel, kaj bo storil. Filip mu je odgovoril: »Za dvesto denarijev kruha jim ne bi bilo dosti, da bi vsak dobil vsaj majhen kos.« Eden izmed njegovih učencev, Andrej, brat Simona Petra, mu je rekel: »Tukaj je deček, ki ima pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?« Jezus je dejal: »Recite ljudem, naj sedejo.« Bilo pa je na tistem kraju veliko trave. Posedlo je torej kakih pet tisoč mož. Tedaj je Jezus vzel hlebe, se zahvalil in jih razdelil med sedeče. Prav tako je razdelil tudi ribe, kolikor so jih hoteli. Ko so se najedli, je rekel svojim učencem: »Poberite koščke, ki so ostali, da kaj ne bo šlo v izgubo.« Pobrali so jih torej in napolnili dvanajst košar s koščki, ki so od petih ječmenovih hlebov ostali tistim, ki so jedli. Ko so ljudje videli, da je storil znamenje, so govorili: »Ta je resnično prerok, ki mora priti na svet.« Ker je Jezus spoznal, da nameravajo priti in ga s silo odvesti, da bi ga postavili za kralja, se je spet sam umaknil na goro.

Duhovna spodbuda

Priprava jedi za marsikoga zahteva veliko dela in posebno pozornost na pripravah. To dobro vedo številne občudovanja vredne gospodinje, ki so se zapisale v zgodovino naše slovenske uhinje. Poleg mamic to dobro vedo babice, ki jih danes slavimo s hvaležnostjo (obhajamo namreč svetovni dan starih staršev), ki so sposobne tudi v zadnjem trenutku postaviti jed na mizo neverjetnemu številu gostov. Predigra pravzaprav ni vedno stvar dolgih preambul, temveč bolj življenjskega sloga.

Sprejemljivost in delitev, kot lastnosti, ki prežemata vsako izbiro in vsak odnos. Zato ima domača shramba vedno na voljo nekaj malega za reveže ali mimoidočega romarja in vrata vedno odprta, če pridejo gostje, tudi ko jih najmanj pričakujemo. Predvsem

pa je srce razširjeno in um prebujen, spomniti se, da miza prinaša tudi obhajilo in občutek domačnosti je poživljajoč predvsem za tiste, ki so utrujeni in lačni. Slovesni prizor razdeljevanja hlebcev za množico, ki mu sledi, ki jo Janez opisuje kot izpolnitev majhnih 'čudežnih okusov' Stare zaveze (glej 2 Kr 4,42-44), ima zelo domač okus za tiste, ki doživite ta slog gostoljubja in bratstva. Ki je v resnici pridobil moč in usmeritev iz samega evangelija. Jezus se namreč kaže kot izreden gospodar mize: zlahka opazimo rezultate šole Nazareške hiše, ki je v njem postala prilika in manifestacija Božjega srca.

Zdi se, da imajo predznaki v resnici zelo starodavne korenine.

Na mestu zgodbe je bilo »veliko trave« (v. 10), ker je Oče Stvarnik rad pripravljaval sedeže s prefinjenostjo in skrbnostjo. Celotna kreacija je bila zasnovana tako, da na najboljši možen način sprejme svojega najlepšega stanovalca: moškega, v raznolikosti moških in žensk, pa tudi generacij, ki se srečujejo. Stvarstvo je skupni dom, nam je dejal papež Frančišek, in kot dom vseh ga je treba varovati. Lahko jemo skupaj in vedno, če se naučimo domače umetnosti varčnosti in solidarnosti, ki izhaja iz duše, sposobne hvaležnosti in začudenja.

Pravzaprav je vse, kar se zgodi, darovano in to je neverjetno.

Um, vaje kalkulacij in sloga potrošnikov, značilnega za Jezusove najbližje učence – tiste, ki se bodo morali na lastne stroške naučiti, da je logika kalkulacij v Bogu drugačna – si sploh ne znajo predstavljati, kaj se bo zgodilo.

Morda so pozabili na skromno gostoljubnost, ki je značilna za njihove judovske družine, predvsem pa so se za zdaj navadili na Jezusa gledati kot na svojo dragoceno dediščino. Težko je deliti življenje, če verjameš, da je življenje, če je zlomljeno, izgubljeno.

Jezus pa pripada vsem, vsakomur se razdaja in se ogiba le tistih, ki ga hočejo narediti za marioneto ljubezni za osvajanja zemeljskih gospostev (»vedoč, da ga prihajajo vzeti, da bi ga razglasili za kralja, se je umaknil nazaj na goro" - v. 15) . Njegovo lomljenje, kot kruh, ki je prišel iz nebes, se izraža v izjemnem znamenju popolne delitve. Vendar pa potrebuje pomoč, od najmlajšega, od nekoga, ki ga nihče drug ne bi jemal resno: otroka, s »petimi ječmenovimi hlebci

in dvema ribama« (v. 9).

Nesorazmerje je nenaravno. V primerjavi z neizmerno množico (samo pet tisoč mož! brez da bi šteli še otroke in ženske) se zdi tisto, kar je bilo na voljo, celo smešno. Tržne kalkulacije bi nakazovale dostojen umik. Toda Jezus je dobro poskrbel za priprave po zgledu Očeta in staršev iz Nazareta. Njegova beseda ni razširila samo njegovega srca, ampak tudi srca njegovih gostov. Pravzaprav tisti, ki se zna zahvaliti, ne glede in vnaprej, vedno najde poseben način. Zahvala je v bistvu skrivnost. A ne potem, po bontonu, ampak prej, z navalom zaupanja. Zahvaljevanje, s tveganjem, da bom še vedno ostal praznih rok, a prepričan, da je še vedno nekdo, ki mu je mar zame: to je nauk o evharistiji (ki po naključju etimološko pomeni 'zahvala'). Zahvaljevanje je strategija, da ne zadržujete tistega malega, kar imate, da ga daste na razpolago in da to vidite kot stokratni blagoslov.

To uči Jezusovo znamenje delitve kruha in rib.

Kdo ga je razdelil po zahvali Gospodarju mize, gotovo v mislih na drugo poročno pojedino v Kani. In deleži postanejo pretirani, tako kot je pretirana Božja ljubezen »dobra mera, stisnjena, stresena in prepolna« (Lk 6,38): to je sprejeto že v maternici in v rokah, ponižno odprtih za sprejem darila. Vse za čudovit preplet nebes in najmanjšega na zemlji, tistega vnuka, ki bo zagotovo dal svojo malico na voljo, saj se je spomnil radodarnosti svojih starih staršev, ko jih je obiskal na domu.

Še zadnja podrobnost, ne postranska: pazite, da znaka, ki napoveduje Kraljestvo, pred plodno zastojnostjo, ne spremenite v še enega idola potrošniške akumulacije, ki se upravlja s kapitalistično logiko. Prejeto ustreza hvaležnemu in srečnemu srcu, ki nato postane predpriprava za bližnji prihodnji obrok, kjer kdor je jedel, postane tokrat tisti, ki se ponudi za razdeljevanje drugim. Od obroka do obroka se pripravlja pogostitev večnega življenja.